

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (четвърти състав)

14 декември 2000 година*

„Право на Общността - Принцип на ефикасност на правото на Общността -
Принцип на добро финансово управление - Компенсация между вземания на
Комисията и суми, дължими по силата на вноски на Общността”

По дело T-105/99

Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE), със седалище в Париж, за
което се явява адв. F. Herbert и адв. F. Renard, от адвокатската колегия на Брюксел,
със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. K. Manhaeve, 56-58, rue Charles
Martel,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н P. Oliver, правен
съветник, и г-н K. Simonsson, член на правната ѝ служба, и г-жа W. Neirinck,
национален държавен служител, временно изпълняваща функции в Комисията, в
качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н С.
Gómez de la Cruz, член на правната служба, Centre Wagnèr, Kirchberg,

ответник,

с предмет запитване за отмяна на решението на Комисията, което се съдържа в
писмото от 15 февруари 1999 г., и което се противопоставя срещу компенсирането
на ищеца за техните реципрочни вземания,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (четвърти
състав),

в състав от: г-жа V. Tiili, председател, г-н R. M. Moura Ramos и г-н P. Mengozzi,
съдии,

секретар: г-н G. Herzig, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в устната фаза на
производството от 11 май 2000 г.,

постанови настоящото

---

* Език на производството: френски.

Решение

Факти за произхода на спора

1. На 11 февруари 1994 г. и на 25 април 1995 г., Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE), сдружение, учредено в съответствие с френското право, което обединява национални сдружения на местни и регионални органи в Европа, сдружението Agence pour les réseaux transméditerranéens (ARTM) и Cités unies développement (CUD), сдружение, учредено в съответствие с френското право, сключват три договора за техническо подпомагане с Комисията.
2. Тези договори се отнасят до две програми за регионално сътрудничество, които са приети въз основата на Регламент (ЕИО) № 1763/92 на Съвета от 29 юни 1992 г. относно финансовото сътрудничество по отношение на всички средиземноморски трети страни (ОВ L 181, стр. 5), наречени MED-URBS и MED-URBS MIGRATION (наричани по-долу „договорите MED-URBS”). В съответствие с член 8 от тези договори, те са подчинени на белгийското право, клауза, която предоставя компетенции в полза на гражданските съдилища в Брюксел, също е предвидена в тези договори в случай на непостигане на извън съдебно уреждане на спор, настъпил между страните.
3. След одит на сметките на СЕОР (Съвет на Европейските общини и региони), Комисията е заключила, че сумата в размер от ECU 195 991 трябва да бъде възстановена на последния в рамките на договорите MED-URBS. Следователно, на 30 януари 1997 г. тя е изготвила дебитна нота № 97002489N за тази сума и чрез писмо от 7 януари 1997 г. е отправила искане за възстановяване до СЕОР.
4. В това писмо, което е получено от ищеца едва на 23 февруари 1997 г., Комисията се позовава, общо погледнато, на неизпълнението на договорни клаузи, за да оправдае искането за възстановяване.
5. По искане на СЕОР, в писмо от 25 юли 1997 г., Комисията заявява, че бюджетите отнасящи се до всеки договор не са били спазени, тъй като са били направени разходи над бюджетните лимити без предварителното писмено разрешение от нейна страна.
6. С различни писма, както и на няколко срещи, ищецът оспорва основанието за позицията на Комисията по същество и отказва да заплати исканата сума.
7. С препоръчано писмо от 19 ноември 1998 г., Комисията приканва СЕОР да изплати въпросната сума в рамките на 15 дни, считано от получаването на упоменатото писмо.
8. С писмо от 3 декември 1998 г., Комисията дава на СЕОР предизвестие да възстанови сумата от ECU 195 991 и изтъква възможността за възстановяване на тази сума „чрез компенсация срещу сумите (дължими на СЕОР) посредством

вноска на Общността, или дори чрез правен иск, по отношение както на главницата, така и на лихвите.

9. В отговор на това писмо, в своето писмо от 18 декември 1998 г., СЕОР оспорва сигурното естество на своя твърдян дълг и повдига възражение срещу компенсацията.

10. С писмо от 15 февруари 1999 г., Комисията уведомява СЕОР, че „въпросният дълг (представя) наистина характеристики на сигурност, на ликвидност и на изискуемост, които позволяват да се пристъпи към компенсация”. Тя информира, освен това, ищеца за своето решение (наричано по-нататък „Спорното решение” или „Оспорваното решение”) да „пристъпи към покриване на сумата в размер от 195 991 EUR чрез компенсацията срещу сумите (...), дължими по силата на вноските на Общността” относно определени действия (наричани по-долу „спорните действия”). Тя добавя също така: „Плащания(та) ... трябва да се разглеждат като получени от СЕОР с произтичащите от тях задължения, независимо от това дали плащането е авансово, частично или дори окончателно плащане.”

11. СЕОР е сезирал Първоинстанционния съд на Брюксел, в съответствие с клаузата, предоставяща юрисдикция, която се съдържа в договорите MED-URBS, с цел да оспори основателността на твърдения дълг, дължан на Комисията в рамките на упоменатите договори и да докаже, чрез същата клауза, че условията, изискуеми в съответствие с белгийското право за погасяването на договорни задължения чрез компенсация, не са били изпълнени.

Производство и искания на страните

12. С искова молба, депозирана в секретариата на Първоинстанционния съд на 28 април 1999 г., ищецът е завел настоящия иск.

13. След като изслушва доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (четвърти състав) решава да спре устната фаза на производството.

14. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, което се е провело на 11 май 2000 г.

15. Ищецът моли Първоинстанционния съд:

- да отмени решението на Комисията, което се съдържа в дебитно Известие № 97002489N от 15 февруари 1999 г., да не му плати следните суми (наричани по-нататък „спорните суми”):

- 39 447,39 EUR по отношение на „регионални семинари в зоните по цел 2 (DG XVI)”;

- 50 000,00 EUR по отношение на „Програма за подпомагане от 1998 г. (генерален секретариат)“;
- 82 800,00 EUR по отношение на „Декларация В4-3040/98/208/jnb/d3 (DG XI)“; и
- 23 743,61 EUR по отношение на „Споразумение SOC 98 101185 05D05 (DG V)“ (от обща сума в размер на 31 405,08 EUR);
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

16. Комисията моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли иска като недопустим, и при условията на евентуалност, като необоснован;
- да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

По допустимостта

Доводи на страните

17. Комисията оспорва допустимостта на иска, като твърди че последният е насочен, съгласно исковата молба, срещу „решението на Комисията ..., което се съдържа в дебитното Известие № 97002489N от 15 февруари 1999 г.“, докато това известие всъщност е с дата 30 януари 1997 г.. Ищецът по този начин е допуснал очевидна грешка и предявява своя иск след изтичането на срока, предвиден в член 173, алинея 5 от Договора за ЕО (понастоящем член 230, алинея 5 ЕО).

18. Комисията посочва, че ищецът е изменил своето искане в отговора като е препратил към „решението на Комисията на Европейските общности, което се съдържа в писмото от 15 февруари 1999 г., което се позовава на дебитно Известие № 97002489N“.

19. Комисията заявява, че ако искът е бил представен по този начин в исковата молба за започване на производството, тя никога не би оспорвала неговата допустимост. Тя оспорва възможността ищецът да измени първоначалното съдържание на своето искане на етапа на отговора.

20. Ищецът посочва, че предметът на настоящия иск е отмяната на решението на Комисията да използва дебитното Известие № 97002489N като начин за плащане на вноски на Общността, които са му дължими и то чрез компенсация.

21. Това решение се съдържа в писмото от 15 февруари 1999 г., което е получено от ищеца на 23 февруари същата година. То има правни последици, които безспорно

засягат интересите на ищеца в качеството му на орган, на който се дължат вноски на Общността и следователно съставлява увреждащ акт.

22. Тъй като искът е депозиран в секретариата на Първоинстанционния съд на 28 април 1999 г., срокът, предвиден в член 173, алинея 5 е спазен. Следователно, искът е допустим.

Съображения на Първоинстанционния съд

23. Трябва да се установи, че е ясно от исковата молба, че искът се отнася до решението на Комисията, което се съдържа в писмото от 15 февруари 1999 г., за извършване на компенсация. Следователно, този иск трябва да се обяви за допустим, тъй като е предявен в рамките на срока, предвиден в член 173, алинея 5 от Договора.

По съществуващото на спора

24. В подкрепа на своя иск, ищецът посочва четири правни основания, изведени от липсата на правна основа за Спорното решение, нарушение на принципа за правна сигурност, нарушение на принципа за защитата на оправданите правни очаквания, и нарушение на задължението за посочване на мотиви, предвидено в член 190 от Договора за ЕО (понастоящем член 253 ЕО). При обстоятелствата на делото трябва да се даде приоритет на разглеждането на първото правно основание.

Доводи на страните

25. Ищецът твърди, че правната рамка, регулираща съответните права и задължения на Комисията и бенефициентите на вноските на Общността се определя чрез условията на споразумението или засегнатите документи за предоставяне, и при необходимост, от общите условия, които са приложени към тях.

26. В настоящия случай, никоя от клаузите, които се съдържат в тези текстове не предвижда възможността Комисията да компенсира дълговете, за които отговаря, посредством вноски на Общността и твърдяно вземане по отношение на СЕОР в рамките на друго правно отношение.

27. Ищецът посочва, първо, че вземането и засегнатите дългове са твърдяни и се дължат на различна основа, тъй като първото е от договорно естество, докато вторите съответстват на законодателни задължения, и второ, дълговете се уреждат от два различни правни реда, именно белгийския и на Общността. Освен това, засегнатите договори и вноски зависят от различни служби на Комисията.

28. Ищецът отбелязва, че в съответствие с административното право на някои държавите-членки, по-специално френското и белгийското административно право,

не се позволява на един административен орган да компенсира дългове срещу вземания, засягащи различни служби и/или регулирани от различен правен режим.

29. Освен това, Комисията не може да извърши компенсацията като твърди, че става въпрос за един общ принцип на правото на Общността. Всъщност целта на общите принципи на правото на Общността, които могат да се прилагат при всички обстоятелства, е да се избегне отричането на правосъдието (Решение на Съда от 12 юли 1957 г., по съединени дела *Algera* и др./Обща асамблея на ЕОВС, 7/56 и 3/57-7/57, *Recueil* стр. 81), да се изясни едно понятие, неопределено в правото на Общността, на което се прави позоваване в правното производство, да се оправдае тълкуването на една норма на правото на Общността, което е най-съгласувано с духа на Договора или да се ограничи правото на преценка на институциите и държавите-членки.

30. Компенсацията не преследва никоя от тези цели и обратното би послужила за да се разшири напълно незаконно правомощието на Комисията да откаже плащането на суми, които безспорно са платими. Ответникът така е отстранил вземането, който изтъква от контрола на съдилищата на една държава-членка, които са компетентни поради клаузите, предоставящи юрисдикция, определени от споразумение между страните.

31. От съдебната практика е ясно, че компенсацията е просто особен „механизъм“ за погасяването на насрещни задължения, който се прилага единствено когато се изпълнени ясно определени условия.

32. Ищецът твърди, че единствено в Решение от 19 май 1998 г., по дело *Jensen и Korn- og Foderstofkompagniet* (C-132/95, *Recueil* стр. I-2975, наричано по-нататък „Решението по дело Jensen“) Съдът препраща към приложението на механизма за компенсиране между задължения в съответствие с два различни правни реда. В това решение, Съдът поддържа, че при наличието на два правни реда, от които единият няма никаква съответна разпоредба относно компенсацията, е уместно във всеки случай да се приложат правилата, предвидени от другия правен ред.

33. В приложение на този принцип, необходимо е в настоящия случай, да се определи това дали са изпълнени условията, предвидени от белгийското право за прилагането на компенсацията, в светлината на факта, че това право урежда договорите, от които произтича вземането на Комисията.

34. По силата на белгийското право, компенсация между две насрещни задължения може да се извърши от страните по един договор само ако въпросните вземания са действителни и безспорни, в установим размер и незабавно платими. Никоя от трите компенсации – законова, съдебна, договорна – не се прилага автоматично по инициатива само на една от страните без да бъдат изпълнени строги условия.

35. В настоящето дело, твърдяното вземане, на което се позовава Комисията в рамките на изпълнението на договорите MED-URBS не е действителен и

безспорен, тъй като той се отрича от страна на ищеца, който за тази цел е сезирал Tribunal de Première Instance, Брюксел.

36. Единственият друг правен ред, който е свързан с делото е френското право, по силата на местоположението на седалището на СЕОР. Обаче, френското право предвижда същите условия като белгийското право за прилагането на механизма за компенсация.

37. Следователно, дори ако компенсацията може да се използва в рамките на правото на Общността за погасяването на две задължения в съответствие с два различни правни реда, условията, изискуеми за нейното прилагане не са, във всеки случай, изпълнени.

38. В съдебното заседание СЕОР добавя, че в отговор на неговото писмо от 22 януари 1999 г., в което той информира Комисията относно проблемите, причинени от забавянето на плащането на средствата на Общността за надлежното изпълнение на спорните дейности, Комисията просто потвърждава получаването на тази кореспонденция в едно писмо от 3 февруари 1999 г.

39. Комисията твърди, че правото да извърши компенсация, е общ принцип на правото на Общността, който се прилага дори при отсъствието на изрична разпоредба.

40. Разграничаването между „механизъм” и „принцип” е просто семантично. Даже ако компенсацията се разглежда като един механизъм или като начин за плащане, правото да се извърши компенсация съставлява общ принцип на правото на Общността.

41. В подкрепа на това твърдение, Комисията се позовава на три решения на Съда относно компенсацията. В Решение от 1 март 1983 г., по дело ДЕКА/ЕИО (250/78, Recueil стр. 421, точка 13), Съдът поддържа, че законодателството на Общността може „да доведе до, между органите и икономическите оператори, насрещни и дори свързани вземания, които са уместен предмет за компенсация”. Правото да се извърши компенсация по този начин съществува в правото на Общността, дори при отсъствието на една изрична разпоредба.

42. Комисията оспорва тълкуването на ищеца на Решението по дело ДЕКА/ЕИО, посочено по-горе, според което решението всъщност прилага принципа, че кредиторите не могат да бъдат обвинявани за измамническите действия на длъжниците. Тя твърди, че не прехвърлянето на кредита, а опитът да се избегне компенсацията е измамлив.

43. Тя също така се позовава на Решението на Съда от 15 октомври 1985 г., по дело Continental Irish Meat, (125/84, Recueil стр. 3441), в което компенсацията от засегнатия национален административен орган също така е била приета.

44. Тя се позовава, накрая, на откъса от Решението по дело Jensen (точка 54), според който „правото на Общността не изключва възможността една държава-членка да извърши компенсация между сума, дължима на бенефициента на помощ, платима в съответствие с акт на Общността и неизплатени вземания на тази държава-членка”, и посочва, че в своето заключение (Recueil стр. I-2977, точка 39) генерален адвокат г-н Fennelly прави следната забележка:

„Извършването преди прехвърлянето на пари се различава малко, от гледна точка на степента на свобода, от която се ползва заинтересования по отношение на своите активи, от извършването след плащането под каквато и да е форма.”

45. Също така следва от заключението на генералните адвокати г-н Mancini и г-н Fennelly по Решения по дела ДЕКА/ЕИО (Recueil стр. 433), Continental Irish Meat (Recueil стр. 3442) и Jensen, посочени по-горе, че компенсацията съставлява напълно обикновен начин за плащане, при който страната, срещу която се извършва компенсацията, винаги има възможността да я оспори пред компетентния съд.

46. Прякото отхвърляне на правото на компенсацията за един кредитор, изправен пред наличието на неизпълнителен длъжник, би го лишило от възможността да си върне вземането по един бърз и ефикасен начин, което би било доста недвусмислено противно на здравия разум и на принципа за процесуална икономия.

47. За да се определят, в контекста на правния ред на Общността, условията, необходими за прилагането на компенсацията, необходимо е да се потърси вдъхновение от правните редове на държавите-членки. За тази цел трябва да се пристъпи към „критичен начин и да се вземат предвид конкретните цели на Договора и особеностите на структурите на Общността” (Заключение на генерален адвокат г-н Römer по Решение по дело Zuckerfabrik Schoepfenstedt/Съвет, 5/71, Recueil стр. 975, 989).

48. Като се основава на сравнително-правно изследване относно правото на шестте държави-членки и на упоменатата по-горе съдебна практика, Комисията твърди, че условията, необходими за да се извърши компенсацията, са както следва: двата дълга трябва да имат за предмет една сума пари или определено количество заменими вещи от еднакъв вид и те също така трябва да бъдат в установим размер и незабавно платими. В настоящето дело, тези три условия са изпълнени, тъй като двата дълга имат за предмет пари, чийто размер е определен и двете суми са незабавно платими, тъй като те се дължат към момента на компенсацията.

49. Даже ако някои национални закони изискват, освен това, отсъствието на всякакъв сериозен спор относно дълга, Комисията твърди, че това изискване не е изцяло съвместимо със спецификите на правото на Общността, тъй като то задължава една страна да плати на другата, това което ѝ дължи и тогава да сезира компетентния съд, за да възстанови своето вземане.

50. Комисията добавя, че фактът, че въпросните договори и вноски се отнасят до различни служби на една и съща институция е без значение доколкото тези служби не съставляват автономни субекти, тъй като всички актове са решени или сключени от Комисията, а не от генералните дирекции.

51. Комисията счита, че отдаването на значение на факта, че двете въпросни вземания попадат под различен правен ред би имало за последица намаляването на ефективността на компенсацията.

52. Комисията подчертава факта, че тя е могла също така да получи изпълнение на компенсацията срещу самата нея.

53. В съдебното заседание, Комисията отново твърди, че нейният подход в настоящето дело е единственият, който взема предвид ефективността на Договора във връзка с изпълнението на бюджета на Общността според принципа за добро финансово управление.

Съображения на Съда

54. Не трябва да се забравя, първо, че предметът на настоящето дело е отмяната на решението на Комисията, което се съдържа в нейното писмо от 15 февруари 1999 г., което се противопоставя срещу компенсирането на ищеца за техните реципрочни вземания и второ, че страните са предоставили правомощие на гражданските съдилища на Брюксел по отношение на всякакъв спор във връзка с договорите MED-URBS. Следователно, Съдът трябва да разгледа единствено законността на упоменатото по-горе решение в светлината на последиците във връзка с невъзможността в действителност да се платят спорните суми на ищеца.

55. След това трябва да се констатира, че в настоящото му състояние правото на Общността не съдържа изрични правила относно правото на Комисията, като институция, отговорна за изпълнението на бюджета на Общността в съответствие с член 205 от Договора за ЕО (понастоящем член 274 ЕО), да извърши компенсация срещу субекти, на които се дължат средства на Общността, но които също така дължат суми с произход от Общността.

56. Обаче, компенсацията относно средствата на Общността е един правен механизъм, чието прилагане се приема от Съда като съответстващ на правото на Общността в Решенията по дела ДЕКА/ЕИО, Continental Irish Meat и Jensen, посочени по-горе.

57. Тази съдебна практика на Съда обаче не съдържа всичките елементи, необходими за разрешаването на настоящето дело.

58. Освен това, би било за предпочитане въпросите, повдигнати от компенсацията, да бъдат разрешени в съответствие с общите разпоредби, установени от

законодателя, а не чрез индивидуални решения, приети от съдията на Общността в рамките на споровете, които се повдигат пред него.

59. При отсъствието на изрични норми относно предмета, и за да се определи дали Спорното решение има правна основа, е необходимо да се погледнат нормите на правото на Общността, приложими спрямо дейността на Комисията и да се препрати към посочената по-горе съдебна практика. В този контекст, необходимо е, по-специално, да се вземе предвид принципа за ефективност на правото на Общността, на който се позовава тази съдебна практика (Решение по дело Jensen, точки 54 и 67) и принципа за добро финансово управление.

60. Принципа за ефективност на правото на Общността предполага, че средствата на Общността трябва да се предоставят и използват в съответствие с тяхното предназначение.

61. Следователно, в настоящето дело, преди да извърши компенсацията, от Комисията се е изисквало да се увери дали, независимо от тази операция, остава гарантирано използването на въпросните средства за предвидените цели и за завършването на дейностите, които са оправдали предоставянето на спорните суми.

62. В това отношение, трябва да се има предвид, че компенсацията е начин за погасяването на насрещни задължения. В настоящето дело компенсацията би била, според Комисията, вземането, на което тя се позовава срещу СЕОР по отношение на договорите MED-URBS, и най-малкото отчасти, това на СЕОР по отношение на институцията съгласно субсидиите на Общността, които е трябвало да му бъдат платени в рамките на спорните дейности. Също така трябва да се отбележи, че в писмото от 15 февруари 1999 г., Комисията заявява, че плащанията, направени чрез компенсацията, трябва да се разглеждат като „получени от СЕОР с произтичащите от това задължения”. Като прави това Комисията изразява своето изискване спрямо ищеца да изпълни своето задължение във връзка с осъществяването на спорните дейности.

63. Обаче, при отсъствието на същинското плащане на сумите, предназначени за осъществяването на това задължение, ясно е, че тези суми не биха били употребени за тяхната цел, и че следователно спорните дейности рискуват да не бъдат изпълнени, което е противно на ефективността на правото на Общността, и по-специално, на ефективността на решенията за предоставянето на спорните суми.

64. Позицията на Комисията предполага, че СЕОР все още има достъп до средствата, които са предоставени в съответствие с договорите MED-URBS и са искани от Комисията, и че след извършването на компенсацията СЕОР би могло да използва тези средства, за да извърши спорните дейности.

65. Обаче, ясно е, че ако СЕОР вече няма достъп до посочените по-горе средства, то повече не би могло да финансира осъществяването на спорните дейности.

66. Така спорното решение има за действие преместването на проблема за възстановяването на твърдяното вземане на Комисията в рамките на изпълнението на договорите MED-URBS към осъществяването на спорните дейности, което съответства на интереса на Общността, сега заплашено от компенсацията.

67. Спорните суми не са предназначени да изплатят дълговете на СЕОР, а за осъществяването на дейностите, за които са предоставени сумите. Необходимо е, в това отношение, да се подчертае, че в настоящето дело, за разлика от това, което произтича от Решението по дело Jensen (точки 38 и 59), в което целта на въпросния регламент е гарантирането на определен доход за земеделските стопани, спорните суми биха могли да бъдат използвани за осъществяването на дейностите за целта, за която са предназначени тези суми.

68. В това отношение, независимо от твърденията, направени от нейния представител в съдебното заседание, Комисията не е могла да покаже, че преди извършването на компенсацията тя най-малкото е разгледала опасността, която реалното неизплащане на спорните суми на ищеца поставя пред осъществяването на съответните дейности.

69. Що се отнася до принципа за доброто финансово управление, в съответствие с който Комисията трябва да изпълни бюджета на Общността по силата на член 205 от Договора, неговото прилагане в настоящето дело потвърждава горния анализ.

70. Що се отнася до възстановяването на дълга, който ищецът има по отношение на Комисията, трябва да се посочи, че тъй като СЕОР не е несъстоятелно, тази институция е могла да потърси плащане от нея пред компетентния белгийския съд.

71. Освен това, за да се гарантира правилното използване на спорните суми, ако Комисията е имала съмнения относно управлението от страна на СЕОР на средствата на Общността, тя би могла да предвиди спирането, като превантивна мярка, на плащането на тези суми на това сдружение, както тя е сторила по отношение на други средства, които също така са се дължали на СЕОР.

72. По този начин Комисията е могла, първо, да допринесе за възстановяването на дълга във връзка с договорите MED-URBS и, второ, да гарантира, че спорните суми, в случай на плащане на СЕОР, в действителност ще се използват, за да се извършат спорните дейности.

73. Накрая, принципа за добро финансово управление не трябва да се намалява до чисто счетоводно определение, което разглежда като същностна простата възможност дългът да се разглежда като формално платен. Обратното, едно правилно тълкуване на този принцип трябва да включва грижа за практическите последици на актовете на финансово управление, като използва като отправна точка, по-специално, принципа за ефективността на правото на Общността.

74. От предходното следва, че Комисията не е имала правото да приеме Спорното решение без преди това да се увери, че това не поставя не застрашава използването на въпросните средства за целите, за които те са предназначени и за извършването на спорните дейности, когато тя е могла да действа по друг начин без да застрашава възстановяването на твърдения дълг на ищеца по отношение на нея и правилното използване на спорните суми.

75. Следователно, трябва да се подкрепи първото правно основание и Спорното решение следователно трябва да се отмени без да съществува никаква нужда да се разглеждат другите правни основания и доводи, повдигнати от ищеца.

По съдебните разноски

76. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като ответникът е изгубил делото, той следва бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на ищеца.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (четвърти състав) реши:

- 1. Отменя решението на Комисията, което се съдържа в писмото от 15 февруари 1999 г. което се противопоставя срещу компенсирането на ищеца за техните реципрочни вземания;**
- 2. Определя Комисията да понесе всичките съдебни разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 2000 година.

Подписи